

Zuipen
voor het
vaderland

Zuipen voor het vaderland

Patrick Burggraave

Schrijver: Patrick Burggraave
Coverontwerp: Patrick Burggraave

ISBN: 9789464481105

© Patrick Burggraave

Voorwoord

Ja, ik ben hervallen, tijdens mijn opname dan nog wel. Om maar met de deur in huis te vallen. Je hoeft je echt geen illusies te maken. Het is een hard boekje. Nog dagelijks scoort alcohol hoog in mijn denken. Gelukkig maar, stel je voor dat het niet zo is.

“Eens verslaafd, altijd verslaafd, Patrick”. Verdomme wat was ik toen kwaad op haar. Het was mijn huisdokter die sprak, een paar maanden terug. De wrevel zat al hoog bij mij, mijn vrouw was nog enkel een vriendin die me wou helpen en de rest van de wereld kon me gestolen worden. “Je drinkt teveel, Patrick”.....De klootzakken, wat wisten zij van drinken, laat staan van veel drinken. Niemand moest mij zeggen wat “teveel” was.

Even wat doorspoelen. Neen, niet door mijn keel deze keer, wel door de hersenen. Ik weet er intussen al heel wat meer van. De frontale kwab, de chemische bestjes. Ik zit er vol van, maar ik ben nog steeds verslaafd. “Eens verslaafd, altijd verslaafd, Patrick”, zei de huisdokter me nog maar eens.

Waarom schrijf je zulke korte stukjes? Waarom giet je het verhaal niet in een boek?Korte stukjes zijn al lang genoeg voor mij om te schrijven tegenwoordig. En mijn doelgroep zijn de anderen, de anderen die ook alcohol in hun lijf hebben of hadden. Geloof me, voor ons is een bladzijde lezen al een grote prestatie.

Ik had veel aan het schrijven, aan het 'van me af schrijven'. Haar eruit wat erin zit, en vooralwerk verder, werk elke dag verder om de verslaving te baas te blijven....

“Eens verslaafd, altijd verslaafd, Patrick” Zei die verdomde huisdokter

1 Ik was zestien en kon biljarden

Het moet 0400 uur in de morgen geweest zijn, ongeveer toch, denk ik...als je weer eens dronken bent dan is tijd toch wel het meest onbelangrijke op de wereld. Mijn vader, de goedheid zelve, was net aangekomen in het café. Weer eens was het zijn bijzondere taak om zoonlief met zijn zatte botten uit het etablissement te komen halen na uren zoeken in de grote stad. Ik had immers geen vaste plaats om te drinken, 't is te zeggen toch niet op zaterdag. Op vrijdag wel, dan zat ik iedere keer bij "Flavi", een bruine kroeg waar pokeren aan den toog onze wekelijkse hobby was....alé ja, pokeren was de bijzaak, de liters bier en de leute, daar was het hem om te doen. en oja, af en toe ook wel eens vogelpikken. Ik was zestien en kon bijna biljarden. Ma bon, zoals gezegd kwam mijn pa me weer eens halen. de mens zat ieder weekend met de schrik op zijn lijf, en neen , er was geen zeggen aan. Ik was echt wel zo'n onhandelbaar kind, een betweter, een manipulator, toen al, en hoe meer ik neen kreeg hoe meer ik ja wou. De afspraak van vannacht was simpel : " pa, we gaan eentje biljarden en dan ga ik mee naar huis". Beiden wisten we toen al dat dit weer eens een leugen was, dat ik toch niet zou meegaan. Ma bon, de mens wist tenminste waar ik de laatste uren zou doorbrengen vooraleer compleet in te storten, me naar huis te slepen en aldaar in mijn nest te vallen, kleren aan, ogen rondtollend in mijne kop.....en af en toe kotsten in het kleine blauwe emmertje, dat mijn vader, de goedheid zelve, weer eens naast mijn bed had gezet.

.....